

Kovo pradžioje išskridau iš Los Andželo į Atlantą, iš ten manęs laukė skrydis į Santjagą, Čilę. Čilės įtražą paskutinį kartą lankiau prieš trejus metus, tad dabar su jauduliu laukiau susitikimo su bhaktais.

Kai lėktuvas nusileido Atlantoje, nuėjau prie Santjago įlaipinimo vartų. Salė buvo pilnutėlė, vienintelė laisva vieta buvo priešais televizoriaus ekraną, rodantį naujienas apie moterį, kuriai pasidarė bloga skrendant lėktuvu Jungtinėse Valstijose.

Kai moteris palydovės paprašė deguonies kaukės, jai buvo atsakyta. Po keletos minučių moteris vėl paprašė, stiuardėsė, matydama jos sunkią būklę pabandė padėti, bet deguonies balionėlis neveikė. Netrukus moteris mirė.

Reportaže toliau rodyta, kad oro linijos teisinosi, tačiau buvo akivaizdu, jog lėktuvo komanda elgėsi aplaidžiai. Pranešimo pabaigoje ypatingas laidos svečias patarė, ką daryti, jei vienam iš keleivių pasidaro bloga: „Pakvieskite stiuardėsę, uždėkite nukentėjusiam deguonies kaukę ir pabandykite jį nuraminti“.

„Siaubinga, - pagalvojau. - Galima tik įsivaizduoti, kaip baisu atsidurti tokioje situacijoje skrydžio metu“.

Nereikėjo ilgai laukti, kad tuo įsitikinčiau.

Įlipęs į lėktuvą ir atsisėdęs tyliai kartojau Harė Krišna su maldos karoliais. Turėjau prisikaupęs skraidymo taškų, tad mano vieta buvo perkelta iš ekonominės klasės į verslo klasę. Šalia sėdėję žmonės atrodė pasiturintys, jie sumokėjo tūkstančius dolerių už skrydį.

Jaučiau, kad mano buvimas kai kuriuos iš jų trikdė. Moteris, sėdėjusi netoliese ir dildžiusi nagus, pažiūrėjo į mane įtariai. Vyras, sėdintis šalia jos ir skaitantis „Wall Street Journal“ laikraštį, pažvelgė į mane ir nepritariančiai papurtė galvą. Moteris šalia manęs neatsakė, kai paklausiau, ar tai jos pirmas skrydis į Santjagą.

Taigi nenorėdamas labiau atkreipti į save dėmesį, padėjau į šalį karolius ir išsitraukiau skaityti knygą. Kai paskutiniai keleiviai įlipo į lėktuvą, lėktuvo ekipažas nuskubėjo atlikti paskutinių pasiruošimo darbų prieš skrydį. Mandagiai šypsojau, kai keletas stiuardesių praėjo pro šalį į lėktuvo galą.

Staiga vyras, sėdėjęs šalia manęs už perėjimo, pradėjo nevaldomai kratytis. Jo akys stėjo stulpu, o iš burnos pradėjo bėgti putos. Pirmą mintis šovusi man į galvą – jam insultas arba širdies smūgis. Greitai apsižvalgiau, ar netoliese nėra stiuardesių, bet jos visos buvo nuėję į lėktuvo galą.

Keleiviai šalia manęs sėdėjo sustingę iš sukrėtimo. Moteris, dildžiusi nagus, nejudėdama laikė dildę virš vieno piršto. Vyras, skaitęs laikraštį, siaubo apimtas spoksojo, kaip ligonis krenta nuo sėdynės.

Prisiminiau patarimą, duotą televizijos reportaže. Pašokau ir sugriebiau vyrą, atsargiai

paguldžiau jį perėjime. Bandžiau jį nuraminti, bet jis greitai prarasdavo sąmonę. Apžvelgiau kitus keleivius, kurie tebebuvo ištikti šoko; ši nemaloni scena prieš akis sudrebino ramią jų gyvenimo tėkmę.

- Kas nors pakvieskite stiuardese! - sušukau.

Moteris, sėdėjusi šalia manęs, iš baimės tiesiog užsimerkė. Kiti nususuko ir žiūrėjo pro langus.

Pažvelgiau į vyro žmoną, kuri nevaldomai verkė.

- Ar jis serga epilepsija? - paklausiau.

- Ne! Ne! - atsakė ji lyg paklaikusi. - Jis neserga.

- Ar jis vartoja kokius nors vaistus? - paklausiau.

- Ne! Ne! - atsakė ji, purtydama galvą.

- Ar jam yra buvę širdies sutrikimų? - paklausiau.

- Prašau, išgelbėkite jį! - sušuko ji.

Jos vyras gaudė orą. Pabandžiau jį paguldyti taip, kad jam būtų lengviau kvėpuoti. Taip pat pradėjau kartoti Harė Krišna, iš pradžių tyliai, o po to vis garsiau ir garsiau, nes atrodė, kad jis gali mirti.

Pažvelgiau į kaimyninius keleivius, jie vis dar sėdėjo sustingę, tylėdami spoksojo į mus.

- Deguonies! - suklykiau.

Niekas nei nekrustelėjo.

Reikėjo kažką padaryti, kad jie padėtų.

- Dėl Kristaus! - sušukau. - Kas nors atneškite prakeiktą deguonies balioną, arba šis žmogus mirs!

Tai paveikė. Du vyrai pašoko ir nubėgo link kambuzo. Po keletos sekundžių jie grįžo nešini deguonies balionu. Kol visi trys bandėme jį įjungti, aš uždėjau kaukę vyrui ant veido. Staiga akies krašteliu pamačiau keletą stiuardesių bėgančių perėjimu.

Po keletos sekundžių jos pribėgo ir paėmė situaciją į savo rankas, įjungė deguonį ir savo mobiliaisiais pakvietė medicinos darbuotoją. Atėjo kapitonas ir liepė atvežti defibriliatorių, įrenginį, naudojamą teikiant skubią pagalbą ištikus širdies smūgiui.

Trūkstant vietos, negalėjau pasitraukti iš kelio ir sėdėjau kaip įbestas kraupios scenos viduryje.

Vyras toliau kretėjo, mosikavo rankomis ir iš skausmo darė grimasas. Daugiau negalėdamas padėti praktiškai, toliau aiškiai kartočiau Harė Krišna, kad jis gerai girdėtų kiekvieną šventų vardų skiemenį. Vienu momentu jis trumpam atgavo sąmonę ir mūsų akys susitiko.

Norėjau pasakyti, kad viskas bus gerai, bet jčiau, kad šiam atvejui tai netiko. Pasilenkiau į priekį ir kartočiau dar garsiau, tikėdamasis, kad jei teks palikti kūną, jam bus pasisekę išgirsti šventus Viešpaties vardus.

Toliau kartočiau, kol stiuardėsės bandė jam padėti. Laukiau, kada atvyks medicinos darbuotojų komanda. Karts nuo karto stiuardėsės guldydavo vyrą įvairiais būdais, kad jam būtų kuo patogiau. Atrodė praėjo visa amžinybė, kol galiausiai atvyko medikų komanda.

Atsistojau ir po to atsisėdau į vyro vietą, o medikų komanda paguldė jį ant neštuvų ir greitai išnešė. Žmona nuėjo iš paskos. Tuo metu jis jau beveik nejudėjo.

- Jis gali neišgyventi, - išgirdau sakant vieną iš stiuardesių.

Grįžau į savo vietą ir vėl pradėjau kartoti su karoliais. Širdis vis dar stipriai mušė, o adrenalinas virė kraujyje. Atėjo stiuardėsė ir padavė man stiklinę vandens.

Kai nusiraminau, apžvelgiau visas puses. Moteris, dildžiusi nagus, maloniai man nusišypsojo, lyg norėdama padėkoti už tai, ką padariau. Kai pažvelgiau į vyrą su laikraščiu, jis pritariančiai linktelėjo galvą. Moteris, sėdėjusi šalia manęs, pagaliau prakalbo:

- Ačiū, - pasakė ji.

Greitai salono durys užsidarė. Jaučiausi pavargęs nuo sunkaus išbandymo ir greitai užmigau. Kai prabudau, gerokai buvome nuskridę į priekį, dauguma keleivių aplink mane miegojo.

Atsisėdau tamsoje ir pagalvojau apie įvykį. „Niekada negali žinoti, - pamaniau, - niekada negali žinoti, kada tai gali nutikti mums. Dažniausiai matome tokius įvykius per žinias ir galvojame, kad tai nutinka tikrai kitiems. Meldžiu, kad kai mano laikas ateis, ir prie manęs bus žmogus, kartojantis šventus vardus“.

Kuo daugiau apie tai galvojau, tuo labiau suvokiau, jog gali būti, kad kai teks palikti šį pasaulį, būsiu vienas ar su grupe nepažįstamų žmonių, kadangi aš dažnai keliauju vienas. Ši mintis man kėlė nerimą.

„O kas, jei staiga palikčiau kūną ištikus širdies smūgiui lėktuve, 37.000 pėdų virš žemės? - pamaniau. - Arba naktį lovoje kurioje nors tolimoje šalyje? Bet netgi geriausiai suplanuotas išėjimas, kai būsiu apsuptas mylinčių bhaktų, gali tapti sudėtingu uždaviniu. Mirtis sunki kiekvienam. Kai ta diena ateis, tikiuosi mane prisimins už mano tarnystę, o ne už tai, kaip numiriau“.

Pagalvojau apie istoriją, kurią neseniai išgirdau. Žmogaus paklausė, kaip jo draugas paliko pasaulį. „Neklausk, kaip jis mirė, - atsakė jis. - Klausk, kaip jis gyveno“.

Po devynių valandų lėktuvas nusileido Santjage. Kai keleiviai lipo iš lėktuvo, vyresnioji palydovė priėjo prie manęs ir paprašė kelias minutes pasilikti lėktuve. Sėdėjau kantriai, ir kai visi kiti keleiviai išlipo, ji sugrįžo su keletu kitų palydovių.

- Norėjome padėkoti Jums už laiku suteiktą pagalbą tam vyrui, - pasakė ji. - Greičiausiai išgelbėjote jam gyvybę.

- Džiaugiuosi galėdamas padėti, - atsakiau, - nors ne daug ką padariau. Būtent jūs visos ir suteikėte medikų pagalbą, kurios jam reikėjo.

- Labiausiai mes vertiname tai, - pasakė kita stiuardėsė, - kad Jūs visus taip nuraminote. Kai dainavote, jautėsi, kad viskas bus gerai.

- Taip, - pasakė kita stiuardėsė. - Tai buvo kažkas ypatinga, taip ramino.

- Ką būtent Jūs dainavote? - paklausė kita stiuardėsė.

- Giedojau Dievo vardus, - atsakiau. - Išpažįstu Indijos tikėjimą, kuriame Dievas vadinamas Krišna. Senoviniai Indijos šventraščiai rašo, kad ten, kur kartojami Dievo vardai, nėra vietos baimei.

- Na, dabar mes tikrai tai suprantame, ar ne ponios? - paklausė vyresnioji palydovė.

- Taip, suprantame, - atsakė jos.

- Ir norėtume Jums už tai padėkoti, - pasakė man stiuardėsė.

- Tai ne man reikia dėkoti, - pasakiau su šypsena. - O šventiems Viešpaties vardams. Taigi kai kitą sykį nutiks kas nors baisaus, prisiminkite ir dainuokite Harė Krišna.

- Ar galėtumėte mums užrašyti dainą? - paprašė kita stiuardėsė.

- Taip, žinoma, - atsakiau.

Užrašęs ant popierėlio mahamantrą, siekiau savo rankinio bagažo, bet stiuardėsės buvo greitesnės, nukėlė jį ir palydėjo mane iki durų. Eidamas pro imigracijos kontrolę ir per bagažo salę, galėjau tik stebėtis šventų vardų žaidimais.

Šrimad Bhagavatam sako:

tasmat sankirtanam visnor
jagan mangalam amhasam
mahatam api kauravya
viddhy aikantika niskrtam

„Šukadeva Gosvamis tėsė: Mano brangus karaliau, šventų Viešpaties vardų kartojimas gali sunaikinti net didžiausių nuodėmių pasekmes. Todėl sankirtanos judėjimo giedami šventi vardai yra palankiausia veikla visoje visatoje. Prašau, pabandyk suprasti taip, kad kiti tai priimtų rimtai“.

[Šrimad Bhagavatam 6.3.31]